

Nina Juslin

ENSIMMÄINEN KERTA

En olisi ikinä uskonut kuinka koko elämä voi muuttua yhdestä laukauksesta. Enkä olisi myöskään uskonut kuinka kookuttavaa metsästys voi olla. Ennen elämäni ensimmäistä Afrikan matkaa en ollut päästänyt hengiltä mitään kärpystä suurempaa, joten tuon yhden ainokaisen laukauksen seuraamukset ovat olleet käsittämättömät.

Tapahtumapaikka Etelä-Afrikka Limpopon provinssi Waterberg ja Nkonka Bush Lodge.

Muistan edelleen jokaisen hetken kuin se olisi tapahtunut eilen, auringon paiste, kaikki hajut ja äänet ovat piirtyneet pysyvästi mieleeni. Ensimmäisen metsästyspäivän iltapäiväsafarilla minulla oli ensimmäistä kertaa kivääri mukana. Aamusafarille en ollut halunnut sitä ottaa, sillä halusin ensin nähdä miten homma toimi. Koko ajan siinä autonlavalla istuessani toivoin, että emme näkisi yhtään elukkaa. Jännitti niin, että oksetti, en pystynyt puhumaan, tuijotin vain lamautuneena eteenpäin. No ei mennyt kauaakaan kun ammattilaiset huomasivat muutaman impalan jonkun puskan juurella ja ei muuta kuin pois lavalta ja pusikkoon hiippailemaan. Tässä kohtaa olin aivan varma, että sydän tulee rinnasta ulos ja että kaikki elukat kaikkoavat tuosta takomisesta, veri kohisi korvissa. Hiivimme PH:n ja jäljittäjän kanssa lähemmäksi, suureksi helpotukseksi impalat eivät välittäneet seurastamme ja karauttivat pois. Autolle palatessamme helpotus oli suuri, pulssi varmasti 200 ja kädet tärisivät niin paljon, että en olisi ikinä osunut mihinkään jos olisin joutunut ampumaan.

Seuraavana aamuna lähdimme liikkeelle jalkaisin. Aamuaurinko lämmitti ruohikkoa ja lämpimän ruohon tuoksu oli huumaava. Siinä kävellessä ja maisemia ihaillessa melkein unohdin mitä varten siellä oltiin tarpomassa. Muistutus tuli kuitenkin pian sillä jäljittäjä näki läheisellä pellolla kaksi blesbokkia. Muun ryhmän jäädessä odottamaan lähdimme hiipimään elukoita kohti. Kädet hikisenä puristin kivääriä ja takki tuntui todella turhalta. Pystyasennossa hiippailu vaihtui pian ryömintään koska kohteemme katselivat hermostuneena ympärilleen. En ole koskaan ajatellutkaan kuinka vaikeaa hiljaa liikkuminen voi olla, tuntui että savannin kaikki mahdolliset kuivat oksat olivat tietenkään juuri minun reitillä. Kuinka kovaäänisesti ihminen voikaan hengittää. Kaikesta puusutuksesta ja risahtelusta huolimatta pääsimme kuitenkin niin lähelle, että PH käski vetää syvään henkeä ja rauhoittua, sillä kohta noustaisiin pystyyn ja silloin pitäisi olla nopea ja valmiina ampumaan. Siellä pellolla ne reppanat vain heiluttelivat korviaan autuaan tietämättöminä tulevasta. Tässä kohtaa jälleen ajatuksiin luikerteli salainen toive, että josko nuo pelästyisivät jotain ja lähtisivät pois. Toiveisiini vastattiin, sillä samassa kuului voimakas helikopterin ääni ja blesbokeista jäi jäljelle vain pieni pölypilvi.

Jäimme PH:n kanssa odottamaan kun jäljittäjä lähti hakemaan muuta ryhmää ja kohta taas kävely jatkui. Maisema oli henkeäsalpaavan kaunis ja pysähtelimme välillä ihmettelemään hämähäkkejä ja ihmeellisiä Afrikan kasveja. Kiväärikin alkoi jo tuntua omalta ja sen kantaminen luontevalta, välillä melkein unohdin kantavani sitä.

Siinä haaveillessani, PH:n ilmoitus taas kahdesta blesbokista palautti tehokkaasti maanpinnalle ja nyt jostain syystä myös tiesin pääseväni ampumaan. Jäljittäjä laittoi ampumakepit valmiiksi ja pääsin tähtäimen läpi katsomaan kohdetta. Tunne oli sanoinkuvaamaton, katsoa elävää olentoa tähtäimen läpi ja etsiä sopivaa ampumakohtaa. En ymmärrä edelleenkään kuinka pysyin niin rauhallisena. PH kysyi, että näenkö elukan ja

että pystynkö ampumaan, ehdin sanoa että pystyn ja melkeinpä saman tien pamahti. Ja pikainen uudelleen lataus ja aseiden varmistus, aivan kuin olisin sen tehnyt miljoona kertaa aikaisemminkin. Tässä kohtaa suustani kuulemma pääsi lausahdus, että ”Voiku se olis mennyt kokonaan ohi”, itse en kylläkään tuota muista sanoneeni.

Lähdimme hiippailemaan lähemmäksi ase valmiina siltä varalta, että uusi ystäväni olisi vielä hengissä. Matka tuntui pitkältä, paljon pitemmältä kuin se vajaa sata metriä joka oli ollut ampumaetäisyytenä. Siellä se kuitenkin makasi aivan hiljaa paikoillaan, se oli ottanut muutaman askeleen ja sitten kellahtanut kumoon. Olin kaatanut ensimmäisen eläimeni. Pääni sisällä oli täysi kaaos, tunsin oloni voittajaksi mutta samalla tunsin myös pientä haikeutta tuon hienon eläimen puolesta. Suusta ei tullut ulos yhtään ainoata järkevää sanaa ja hymy ylsi korvasta korvaan. Tämän aamun tulisin muistamaan ikuisesti.

Sitten seurasi onnitteluja ja valokuvasta. Jossain välissä jäljittäjäme oli lähtenyt hakemaan autoa, jolla saisimme kuljetettua elukan leiriin. En ollut edes huomannut hänen poistumistaan. Kaikki tuo tapahtui kuin unessa. Matkalla takaisin leiriin aloin vähitellen ymmärtää mitä oli tapahtunut ja samalla pieni mieleni alkoi jo haaveilla seuraavasta kaadosta.

Seuraavana päivänä pääsin tositoimiin vasta iltapäiväjahdilla. Olimme ajelleet ristiin rastiin pitkin savannia. Näimme paljon eläimiä, mutta ne olivat extra valppaina ja melkeinpä heti auton nähtyään katsoivat viisaimmaksi poistua paikalta. Pakoon juokseva seepralauma on hieno näky. Istuin autonlavalla ja koska iltapäivä oli jo aika pitkällä, olin melko varma että tänään en ampuisi mitään. Taas väärin. PH oli päättänyt, että minulle pitää löytää komea gnu ja yhtäkkiä jäljittäjä näkeekin ison gnu lauman, jossa oli hienosarvinen uros. Ongelma oli siinä, että vaikka tuo lauma seiso kohtalaisen lähellä, niin minä en nähnyt yhtään ainokaista elukkaa. PH kysyi uudestaan ja uudestaan semiturhautuneena, että näetkö ja jouduin joka kerta vastaamaan että en. Vasta sitten kun tuo lauma kyllästyi meidän läsnäoloon ja päätti poistua paikalta näin eläimet ensimmäistä kertaa. Melko noloa.

Jatkoimme matkaa ja hetken kuluttua jäljittäjä näki kaukaisella pellolla toisen lauman. Pienen neuvottelun jälkeen päätämme lähteä hiipimään jalkaisin tuota laumaa kohti. Ongelmana oli, että olimme keskellä heinikkoa ja näkösuojia ei ollut tuskin lainkaan. Heinikon laitaan päästyämme, PH kysyy että voinko ampua näin kaukaa ja hieman skeptisenä joudun kysymään kuinka kaukana elukat ovat. Minusta ne näyttivät pieniltä pisteiltä paljain silmin katsottuna, jostain syystä PH päätti että jatkaisimme matkaa lähemmäksi. Pienen puron ylitettyämme olemmekin jo saman pellon laidalla kuin tuo lauma. Elukat olivat rauhattomia ja pälyilivät epäilevästi ympärilleen. Jäljittäjä, PH ja minä, seisomme kuin kolme suolapatsasta täysin liikkumattomina ja odotimme. Hiki valui pitkin kasvoja ja nenää kutitti aivan suunnattomasti, lisäksi toinen jalkani oli jäänyt huonoon asentoon mutta en uskaltanut liikkua yhtään korjatakseni asiaa. Laumassa ei ollut yhtään suurisarvista yksilöä, lähinnä lehmiä ja nuoria uroksia. PH kysyikin, että haluanko ampua lainkaan koska mitään hienoa trofeeta noista ei saisi. Mutta kaiken tuon tetsaamisen ja odottamisen jälkeen olin aivan varma, että joku noista elukoista pääsisi hengestään. Valintamme osui nuoreen urokseen. Hitaasti hivutin kiväärin ampumatikuille ja odotin omasta mielestäni ikuisuuden ennen kuin tuo elukka oli sellaisessa paikassa, josta sen voisi ampua. Viimein se otti ratkaisevan askeleen ja tuli ulos ryhmästä, jossa se oli seissyt. Sitten pamahti. Nopea lataus ja varmistus ja sitten lähdimme lähestymään. Toinen kaato oli tapahtunut ja lisälaukauksia ei tarvittu. Tunne kaadon jälkeen oli aivan yhtä huumaava kuin ensimmäiselläkin kertaa.

Ensimmäisen kaadon jälkeen olin miettinyt, että jos olinkin vahingossa osunut niin hyvin kuin olin. Nyt toisen kaadon jälkeen olo oli jo varmempi, kun tulos oli yhtä hyvä. Mutta ei kahta ilman kolmatta.

Päivät alkoivat soljua tietyn rytmin mukaisesti, aamulla ylös klo 6.00 hieman kahvia ja sitten aamujahtiin. Takaisin leiriin klo 13.00 jolloin saimme lounaan ja sitten vähän lepoa päivän kuumimman hetken ajan klo 15.00 iltapäiväjahtiin ja auringon laskiessa takaisin. Iltta meni nuotiolla istuen ja päivän kokemuksia kertoillen. Kauhulla aloin jo miettiä kotiinpaluuta, en halua palata todellisuuteen.

Lopulta viimeinen metsästyspäivä kuitenkin tuli. Aamulla päätin, että ampuisin impalan jos sellainen eteen tulisi. Olimme jo lopettelemassa aamujahtia kun yhtäkkiä jäljittäjä huomasi läheisessä pusikossa muutamia impaloita. Yhdellä on jopa kohtalaisen kokoiset sarvet, olin päässyt jo metsästyksen makuun ja osasin keskittyä jo muuhunkin kuin oman hengityksen tarkkailuun. Kaksi aikaisempaa kaatoa olin tehnyt ampumatukien päältä, mutta nyt tilanne tuli eteen niin nopeasti, että ei ollut aikaa jalkautua. Niinpä yritin tukea kivääriä lavan reunaan ja ottaa mahdollisimman hyvän asennon. Näky oli varmasti koominen, mutta tuloshan se ratkaisee. Yksi laukaus ja kaunis impala makasi maassa. Metsästystapana tuo autonlavalta ampuminen ei ole minun juttu. Mieluummin ravaan pusikossa, mutta nyt siihen ei yksinkertaisesti mahdollisuutta.

Iltapäivä jahdilla oli haikea tunnelma. Oikeastaan en olisi enää halunnut ampua yhtään mitään, olin täysin tyytyväinen saaliiseeni. Mutta koska oltiin metsästysmatkalla ja Suomessa minulla ei olisi mitään oikeutta metsästä, niin päätin kuitenkin vielä jatkaa. Aurinko oli jo aika alhaalla kun melkein törmäsimme impala laumaan, joten ei muuta kuin tuumasta toimeen. Olin ilmoittanut ampuvani impala naaraan, jos sellainen näkyisi. En taaskaan päässyt pois autonlavalta vaan jälleen piti ampua sieltä. Valitsemamme yksilö oli puoliksi puun takana ja edessä oli paljon oksia. Pitkän tähtäämisen jälkeen löysin kuitenkin sopivan aukon ja luvan saatuani ammuin. Lähempi tarkastelu osoitti, että tuo ampumani impala oli todella vanha rouva ja ei luultavasti olisi selvinnyt tulevasta talvesta. Nyt tuo "mummu" muuttaa Suomeen.

Tämä matka oli silmiä avaava kokemus. Järkevänä ihmisenä en olisi ikinä uskonut hurahtavani näin täysin Afrikasta saatikka metsästyksestä. Kotiin päästyäni suoritin metsästyskortin ja uusi harrastus jatkuu. Suosittelen.

Suuret kiitokset B&R Huntingille ja Henri Viitaselle.